

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gyöngyösi Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek, a Botta & Vámosi-Nagy Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. április 29. napján kelt 17.G.41.578/2007/9. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 14.400,- (Tizennégyezer-négyszáz) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes mint vevő és az alperes mint eladó között 2006. október 18-án az alperes által alkalmazott „Megrendelés” elnevezésű nyomtatvány aláírásával adásvételi szerződés jött létre egy V. 120CDI kompakt zárt tehergépkocsira vonatkozóan. A felek a gépjármű bruttó vételárát 30.017,- EUR-ban határozták meg. A felperes foglaló címén 5.907,- EUR-t utalt át, míg a fennmaradó rész, 24.110,- EUR megfizetését az átvételt megelőző napon vállalta. A felek a várható szállítási határidő meghatározásánál 2007. januári gyártásra utaltak.

A gépjármű vételárával összefüggésben a Megrendelés az alábbi kiegészítést tartalmazza.

„Amennyiben az autó a 2007-es modell évben gyári áremeléssel kerül a kereskedő felé leszámházásra, a kereskedő a D. által kiadott áremelés mértékéről szóló igazolásban szereplő százalékkal emelheti meg a kialakult vételárát. Az igazolásnak tartalmaznia kell az alvázszámot és a motorszámot.”

A felek közötti jogviszony egyéb kikötéseit az alperes által rendszeresített Általános Eladási és Szállítási Feltételek (a továbbiakban: ÁSZF) tartalmazták, mely a létrejött adásvételi szerződés elválaszthatatlan részét képezte, és amelyet felperes maga is elfogadott. Az ÁSZF II. pontja az árak és fizetési feltételek kérdéseit szabályozta, s ebben rögzítésre került, hogy az árképzés alapját a gyártómű mindenkor érvényes EUR árai képezik. A II.3. pontban rögzítették, hogy a visszaigazolásban megadott ár tájékoztató jellegű, a számlázott ár ettől arányosan eltérhet, amennyiben a számlakiállítás időpontjában irányadó gyári eladási ár és/vagy az eladást terhelő mellékköltségek mértéke megváltozik, illetve a R. Rt. EUR/HUF deviza eladási árfolyama eltér a megrendelőn feltüntetett árfolyamtól. A hatósági döntésen alapuló árváltozás a felekre automatikusan kötelező, és nem alapoz meg egyik fél részéről sem elállási jogot.

Az alperes 2007. február 28-án kelt levelében értesítette a felperest, hogy a megrendelt gépjármű megérkezett (készrejelentés), míg a fizetendő bruttó vételár hátralékot 25.112,- EUR-ban jelölte meg a megrendelésben szereplő 24.110,- EUR-tól eltérően.

A felperes kifogásolta a magasabb vételárát, illetve annak a megrendelésen rögzített feltételeknek megfelelő módon való igazolását kérte.

A D. Kft. (továbbiakban D. Kft.) 2007. február 26-án kelt levelében a felperes által megvásárolt gépjármű alvázszámának, motorszámának, és egyéb adatainak megjelölésével tájékoztatta a felperest arról, hogy

a megrendelés időpontjában 2006. október 18-án a gépjármű listaára 26.582,- EUR volt, melyet követően gyári áremelés történt 2006. november 6-án, 2007. január 1-jén pedig a 2007. évre vonatkozó inflatórikus áremelés jelent meg az árlistákban, így az aktuális ár 27.474,- EUR. A megadott árak ajánlott kiskereskedelmi listaárak. A gyár a D. Kft. felé kiállított gyári számla alapján érvényesítette mindkét említett áremelést, így ezeket érvényesítették az alperes mint felhatalmazott kereskedés felé.

A felperes a nyilatkozatot nem fogadta el, közölte azonban, hogy a szerződéstől nem kíván elállni, jogfenntartó nyilatkozatot tett, majd az alperes által megjelölt 25.110,-EUR-t alperesnek megfizette és a gépjárművet 2007. márciusában átvette.

A felek között további levelezés folyt, melynek során a D. Kft. 2007. április 25-én - a február 26-i levele kiegészítéseképpen - további nyilatkozatot tett. A 2007-es modellév definícióját 2006. szeptembere és 2007. júliusa közötti időtartamban határozta meg, valamint ismét tájékoztatta a felperest, hogy a megrendelés és a gépjármű leszállításának az időpontja között két áremelésre került sor, melynek eredményeként a kérdéses modell ára összesen 3,36 %-kal emelkedett. Közölte, hogy gyári áremelésnek minősül minden olyan, a vezérképviselő által fogantatott áremelés, amelyet a vezérképviselő az általa kibocsátott hivatalos árlistákban megjelenít. A vezérképviselő és a felhatalmazott márkakereskedés viszonylatában kizárólag egyfajta árlista létezik, ez a mindenkor érvényes kiskereskedelmi árlista. Nagykereskedelmi árlista semmilyen formában nem készül.

A felperes - jogi képviselő útján - a 2007. május 14-én kelt levelében tájékoztatta az alperest, hogy tisztességtelen szerződési feltételek és lehetetlen szolgáltatás, ill. lehetetlen feltételek miatt a szerződést megtámadja.

A felperes a 2007. június 21. napján benyújtott keresetében elsődlegesen az ÁSZF II.3. pontjának (az utolsó mondat kivételével), valamint az alperes által kiállított „Megrendelés” megnevezésű formanyomtatvány azon szövegének, hogy „amennyiben az autó a 2007. modell évben gyári áremeléssel kerül a kereskedő felé kiszámlázásra, a kereskedő a D. által kiadott áremelés mértékéről szóló igazolásban szereplő százalékkal emelheti meg a kialakult vételárat. Az igazolásnak tartalmaznia kell az alvázszámot és a motorszámot” semmisségének megállapítását kérte a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján.

Másodlagosan hivatkozott a Ptk. 228. § (3) bekezdésére, arra, hogy a fenti kikötések lehetetlen feltételt tartalmaznak, illetve a 227. § (2) bekezdésére, amely szerint az alperes lehetetlen szolgáltatásra irányuló kötelezettséget vállalt, erre tekintettel a sérelmezett szerződéses rendelkezések ezen az alapon is semmiek.

A részleges érvénytelenségre tekintettel az eredeti állapot helyreállításának van helye, ezért a Ptk. 237. § (1) bekezdése szerint az ellenszolgáltatás nélkül marad felperesi teljesítés visszajár.

Ennek alapján kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.000,- EUR és annak 2007. március 21. napjától a kifizetés napjáig számított mindenkor LIBOR-kamatláb mint a követelés törvényes késedelmi kamatának a megfizetésére.

Másodlagosan, amennyiben a bíróság a hivatkozott szerződéses rendelkezések érvénytelenségét az előbbi jogcímeken nem állapítaná meg, szerződésszegésre, hibás teljesítésre hivatkozott, és a Ptk. 318. § (1) bekezdése alapján kártérítés jogcímén kérte kötelezni az alperest az elsődleges kereseti kérelmében megjelölt összeg és kamatai megfizetésére.

Elsődleges kereseti kérelmét arra alapította, hogy a Megrendelés és az ahhoz kapcsolódó Általános Eladási és Szállítási Feltételek általános szerződési feltételnek minősülnek és a megrendelés hivatkozott pontja, valamint az ÁSZF II.3. pontja az alperes részére egyoldalú előnyt biztosítanak. A gyári áremelés eltitkolása kiszolgáltatott helyzetbe hozza a fogyasztót, így a felperest is, mivel képtelen ellenőrizni egy szerződéses feltételre való alperesi hivatkozást. Az egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel abban az esetben tekintendő tisztességtelennek, ha a jóhiszeműség követelményével ellentétben a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztó kárára. Hivatkozott e körben a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira azzal, hogy a felperes a vonatkozó bírói gyakorlat értelmében fogyasztónak minősül.

A felperes a perbeli szerződéses rendelkezéseket úgy értelmezte, hogy a részére kiszámlázott ár mozgását a számla kiállítás időpontjában irányadó gyári eladási ár képezi. Az alperes ezzel szemben egyoldalúan átértelmezte a „számlával igazolt gyári áremelés” szerződéses fogalmát, és azonosította a D. Kft. által közölt kiskereskedelmi árlista fogalmával. Ezzel szemben a D. Kft. által megemelt ár nem igazolja azt, hogy valóban gyári áremelés történt, vagyis a D. Kft. áremelése lehetett egyszerű kereskedelmi érdek is, egyfajta extraprofitra való törekvés. A felperes a

megrendelésben rögzített „modellévet” naptári évként értelmezte, mivel ezzel ellentétes szerződéses fogalomértelmezés az okiratokban nem található. Előadta még, hogy az ÁSZF II.3. pontjához képest a felperes kérésére egészítették ki a Megrendelés formanyomtatványt a keresetben megjelölt szűkítéssel, amely lényegében a bizonyítás módjára vonatkozott.

A lehetetlen szolgáltatásra, illetve lehetetlen feltételre alapított másodlagos hivatkozása körében előadta, hogy az alperes üzleti titokra hivatkozással tagadta meg annak a számlának a felperes részére történő bemutatását, amellyel ő a gépjárművet megszerezte. Amennyiben elfogadjuk ezt az alperesi álláspontot, akkor az ÁSZF II.3. pontjában és a megrendelésben foglaltak lehetetlen szerződési feltételnek és egyben lehetetlenség szolgáltatásnak is minősülnek. Ugyanis, ha az alperes nem kívánja, illetve nem tudja bizonyítani a felperes irányában a gyári áremelés tényét, akkor nem szabhat olyan feltételt, amely szerint ez a titkos, ellenőrizhetetlen és bizonyíthatatlan áremelés lesz az alapja a saját áremelésnek.

A másodlagos, szerződésszegésre alapított kereseti kérelmét az alábbiakra alapította.

A megrendelésben megállapított 25.014,- EUR + 20 % áfa vételár csak négy együttes feltétel megvalósulása esetén volt emelhető. Ezek a következők: a gépjármű 2007. évi gyártása; az, hogy az alperes a gyártó cég által megemelt értéken vegye át a gépjárművet a D.-től és erről számlával is rendelkezzen; a D. egy meghatározott tartalmú igazolással bizonyítsa azt, hogy a magasabb összegű számla mögött valóban a gyártó cég áremelése lehetséges fel; végül, hogy ennek alapján az alperes kizárólag olyan értékben emelje a gépjármű vételárát, amit a D. Kft. igazolása tartalmazott.

Hangsúlyozta, hogy a D. Kft. által kiállított számlaérték bizonyosan nem esett egybe az igazolásában foglalt összeggel, hiszen az alperes is jelentős haszonnal értékesíti a gépjárműveket. Az alperes mindenképpen csak a gyári áremeléssel egyező mértékben emelhetett árat, feltéve, hogy a járművet valóban 2007. januárjában gyártották. Az alperes a felperes kérésére nem igazolta a 2007. januári gyártást, nem igazolta, hogy valóban emelt összegű számla ellenében vette át értékesítésre a gépjárművet és azt sem, hogy az emelt értékű számla valóban a gyári áremelést tartalmazta.

Lényegesnek tartotta, hogy az alperes 50 %-os részesedéssel rendelkezik a D. Kft.-ben, tehát érdekében áll, hogy a számlákat emelt áron állíttassa ki a maga számára az általa ellenőrzött cégen keresztül.

Álláspontja szerint magából a D. Kft. igazolásából következik, hogy az abban szereplő áremelések, illetve azok mértéke nem azonosítható a gyári áremeléssel, ezáltal az igazolás tartalma nem felel meg a Megrendelésben foglaltaknak.

A felperes ezért bizonytalanságban van afölött, hogy az igazolásban jelzett áremelkedést az alperes jogosan hárította-e át a felperesre. A bizonyítottság hiánya megkérdőjelezi az alperes követelésének az árkülönbözetre vonatkozó részét, egyben az alperes részéről szerződésszegést jelent, mivel a szerződést nem a Ptk. 277. § (4) és (5) bekezdései szerint teljesítette.

Kiemelte, hogy a felperes jogfenntartással vette át a gépkocsit és jogfenntartással fizette ki az általa vitatott vételárát, ezért jogosult a jelen kereset előterjesztésére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta, hogy a kikötésből adódóan bármilyen vagyoni előny érte volna az alperest és vitatta azt is, hogy a felek között létrejött szerződéses kikötés semmis lenne. A gyár és a kereskedő közötti ár az üzleti titok körébe tartozik, a peres felek viszonyában csupán az éves ár emelése, illetve annak mértéke releváns. Hangsúlyozta, hogy a felperes alapos tájékoztatása és valamennyi lényeges körülmény tisztázását követően kötöttek szerződést, és a felperes által aláírt ÁSZF és Megrendelés is tartalmazza, hogy a megadott bruttó eladási ár csak tájékoztató jellegű, amelytől a számlázási ár arányosan eltérhet. Tekintettel arra, hogy a megrendelés és a teljesítés időben elválik egymástól egy ilyen kikötés a gépjármű értékesítés területén általánosan elfogadott és bevett gyakorlat, és mint ilyen, nem jelent az alperes számára egyoldalú előnyt, sem pedig teljesíthetetlen feltételt vagy lehetetlen szolgáltatás vállalását. Az áremelés lehetőségének kikötése általánosságban sem jelent olyan egyoldalú előnyt, amely a kikötés semmisségét vonná maga után, a perbeli ügyben ráadásul csak olyan arányban volt jogosult az alperes árat emelni, amennyivel ő is többet fizet a vezérképviseletnek. A D. Kft. (új nevén M. Kft.) a Mercedes gépjárművek importőre és vezérképviselte Magyarországon, így a gyár nevében jogosult nyilatkozni. Az általa kiadott igazolás a Megrendelésben foglaltakat tartalmazza. Annak a felperes által előadottakkal szemben nem a jármű tényleges importárát, nem is a tényleges kiskereskedelmi árát kellett tartalmaznia, hanem az árváltozás irányát, mértékét. Igazolásként pedig a felek nevesítve a D. Kft. nyilatkozatát kötötték ki. A felperes túlterjeszkedik tehát a saját maga által támasztott követelményeken is, amikor nem elégszik meg a vezérképviselet igazolásával, hanem az alperesi márkakereskedő és a vezérképviselet közötti adásvételi számla bemutatásához ragaszkodik. Nem hivatkozhat ezért a felperes alappal az alperes szerződésszegő magatartására.

Az elsőfokú bíróság a 2008. április 29. napján kelt 17.G.41.578/2007/9. számú ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 14.820,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy az ÁSZF II.3. pontja az irányadó gyári eladási ár arányában történő árváltozásra ad lehetőséget és egyéb feltételhez, igazoláshoz azt nem köti. Ehhez képest a felek a Megrendelésben ezt leszűkítették és annak meghatározott formában történő igazolását írták elő a felperes kérése alapján. Ebben a meghatározásban a gyári áremelés mellett annak a kereskedő felé való leszámlázására utalnak, az áremelés mértékének igazolását azonban a D. Kft. által kiadott igazoláshoz kötötték, mely igazolásnak beazonosítható módon a felperes által megvásárolt gépjárműre kellett vonatkoznia.

Abból a tényből, hogy a peres felek egyező előadása szerint a felperes törvényes képviselőjének kérésére került a Megrendelésbe ez a kitétel következik, hogy a Megrendelés kifogásolt rendelkezése nem tekinthető a Ptk. 205/A. § (1) bekezdése szerinti általános szerződési feltételnek.

Az ÁSZF-nek minősülő II.3. pontot érdemben vizsgálva megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az abban írt meghatározás nem jelenti azt, hogy az alperes mint kereskedő jogosult lenne bármilyen, saját gazdasági érdekét szolgáló okból egyoldalúan az eladási árat felemelni. Kizárólag a gyári eladási árhoz kötődik az

áremelés lehetősége, ezért ez nem jelenti azt, hogy az alperes egyoldalúan és indokolatlanul saját javára határozhatná meg a szerződés feltételeit a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének sérelmével. Különösen így van ez akkor, amikor a felek az ÁSZF rendelkezését az egyedi szerződésükben nevesítik, pontosítják és jelentősen szűkítik. Megjegyezte még e körben az elsőfokú bíróság, hogy azon túlmenően, hogy a Megrendelés megszövegezése a számla bemutatási kötelezettségét a szerződés értelmezése alapján nem tartalmazza, annak nem is lenne értelme, hiszen a felperes által nem ismert, hogy a kereskedő korábbi beszerzései során milyen árat fizetett. Viszonyítási alap hiányában ezért ez a számla az árváltozás irányát nem igazolná. Ezen túlmenően az alperestől nem is várható el, hogy a gyár és a kereskedő közötti árra vonatkozó iratokat, számlákat mutasson be a felperesnek. Indokolt azon nyilatkozata, hogy ez üzleti titok körébe tartozik, mert jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy a vevő ne nyerjen információt arról, hogy ő milyen összegért szerzi be a gépjárművet, ehhez képest azt milyen áron értékesíti.

Az alperesnek mint eladónak egy rajta kívülálló jogi személy nyilatkozatával kellett igazolnia a gyári áremelés tényét és mértékét, amely kifejezetten a szerződésben meghatározott gépjárműre vonatkozott. Ezért nem állapítható meg az ÁSZF II.3. pontja esetén az, hogy a Ptk. 209. § (1) bekezdésében írtak szerinti tisztességtelen feltételnek minősülne, illetve, hogy egyedileg meg nem tárgyalta feltételnek minősülne, ezért a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Kormányrendeletre való felperesi hivatkozás nem alapos.

Ugyanígy nem tartotta megalapozottnak a lehetetlen szolgáltatásra, illetve feltételre vonatkozó felperesi hivatkozást sem. Végül megállapította, hogy alaptalan a felperes másodlagos kereseti kérelme is. E körben azt állapította meg, hogy a megrendelésben lévő megfogalmazás nem tartalmaz 2007. évi gyártásra utalást, csak arról szól, hogy a gépjármű a 2007-es modell évben kerül leszámlázásra. A modell év fogalmát sem az egyedi megállapodás, sem az ÁSZF nem határozza meg, annak definícióját a D. Kft. 2007. április 25-i levele tartalmazza, amit a bíróság elfogadott figyelemmel arra, hogy a nyilatkozatot a gyártó kizárólagos magyarországi képviselője tette. Nem volt az alperesnek olyan szerződéses kötelezettsége, hogy a 2007. évi gyártást igazolja, azt pedig a felperes maga sem vitatta, hogy 2007. februárjában kapott értesítést a gépjármű megérkezéséről.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adó döntés hozatalát, valamint az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

A gyári számlaértékkel kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Megrendelés hivatkozott kikötéséből azt a szót, hogy „leszámlázásra”. Miután a mondat úgy kezdődik, hogy „amennyiben”, ez olyan feltételt jelent, amelynek beálltától függ a második mondatrészben foglalt árváltozás érvényesíthetősége. A leszámlázásra való utalás olyan kiegészítő szerződéses feltétel volt, amely kifejezetten azért került be, hogy a felperes ellenőrizni tudja a tényleges gyári eladási árat. Tévedett ezért az ítélet, amikor szűkítő feltételnek minősítette a Megrendelés szövegét. Ez valójában a bizonyításra vonatkozott,

amely három együttes feltételt tartalmaz: az áremelésről szóló D. nyilatkozatot, a nyilatkozat alapját képező számlamozgást és a 2007. évben történő gyártás igazolását. A Megrendelésben foglaltaknak tehát ezen feltételek beiktatása volt a célja, amelyet az alperes nem tartott be.

Nem mellékes, hogy a bíróság az első tárgyaláson még osztotta a felperes álláspontját, amikor a számla bemutatására végzésben kötelezte az alperest. Ítéletében viszont azt írta, hogy amennyiben a gyári áremelés tényét számlával kellene igazolni, akkor értelmét vesztené a D. igazolás. Ez viszont alaptalan, ugyanis a D. igazolás az elvárt kiskereskedelmi árváltozást foglalta magában. Ellentmondásos az az ítéleti indokolás is, hogy viszonyítási alap hiányában nem lenne értelme a számla benyújtásnak, mert az összehasonlításnak, a szerződésben megjelölt ár és a számlaár között kellett volna megtörténnie.

Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy a megrendelésben írt megfogalmazással az alperes azt vállalta, hogy a számla bemutatása mellett fogja érvényesíteni a D. igazolásban foglalt árváltozást. Innentől kezdve pedig nem hivatkozhat üzleti titokra, mert ezzel egy maga által vállalt szerződéses feltétel megtagadását jelenti ki.

A D. igazolással kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a bíróság nem vizsgálta, hogy mit is foglalt magában az első igazolás. Az valójában nem az áremelés mértékéről szólt a konkrét gépjármű vonatkozásában, hanem csak az ajánlott kiskereskedelmi listaárakat tartalmazta, vagyis a gyári áremelés ténye helyett azt rögzítette, hogy a gyár által a D. milyen értékesítési árat vár el az alperestől. Az utóbb kiállított igazolás pedig egy fogalom magyarázó közlemény, amely megerősítette azt, hogy a kérdéses modell ára 3,36 %-kal megnőtt, de azt, hogy mi alapján, mennyivel, azt nem. Az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal a felperesi állítással, hogy a gyári eladási ár mértékének változása nem azonos a kiskereskedelmi listaárra tett gyártói ajánlott árral. A bizonyítottság hiányát az alperes terhére kell értékelni a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint.

Téves az elsőfokú ítélet azon megállapítása is, hogy nem tartalmaz 2007 évi gyártásra utalást a Megrendelés, mert azt a várható szállítási időnél tartalmazza. Nem vette figyelembe ezért az elsőfokú bíróság, hogy a járműről nem bizonyosodott be miszerint 2007-ben került legyártásra, ehhez képest az alperesi állítás a modell évről irreleváns.

Végül az érvénytelenség körében előadta, hogy a két feltétel, az ÁSZF II.3. pontja és a Megrendelés szövege egy jogviszony egyazon elemére vonatkozik a gyári ár tekintetében, de ez nem jelenti azt, hogy az ÁSZF II.3. pontja önmagában nem lenne megtámadható tisztességtelenség miatt. Álláspontja szerint a keresete is egymástól elválasztva tartalmazta az ÁSZF II.3. pontjának és a Megrendelés szövegének a megtámadását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes költségeiben való marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy nem vitatottan a felek között létrejött szerződésre - az egyedi megállapodásban foglalt eltéréssel - az alperesi eladó Általános Eladási és Szállítási Feltételei irányadóak. Az sem vitatott, hogy a Megrendelés nyomtatványra vezetett egyedi feltétel a felperes kívánsága és megszövegezése volt. Ehhez az

extra kikötéshez vélhetően azért ragaszkodott a felperes, mert a megrendelés és a szállítási határidő közötti modellváltás és évforduló mindig áremeléssel jár, melynek mértéke októberben még nem ismert. Körültekintése érthető, de bizalmatlansága nem indokolt. Általánosságban elmondható, hogy valamennyi Mercedes-Benz márkakereskedőnél be lehet és be lehetett szerezni 2006-ban és 2007-ben is az általuk forgalmazott modellek listaárát, ha pedig ezeket a felperes összeveti, meggyőződhetett volna mind az áremelés tényéről, mind annak a mértékéről. Hangsúlyozta, hogy a felperes egyébként sem azt állítja a keresetében, hogy nem volt áremelés, vagy hogy nem annyi, amennyit az alperes vele szemben érvényesített, csupán a gyári igazolással szemben hoz fel - az alperes megítélése szerint - mondvacsinált kifogásokat, és olyan dokumentumokat kér számon, amelyek szolgáltatására az alperes nem is vállalkozott.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló jogi következtetéssel utasította el a keresetet.

A fellebbezés kapcsán az elsődlegesen, a Ptk. 209. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelem körében rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság elutasító döntésének ítéletben kifejtett indokait teljes egészében osztja.

Az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette a Megrendelés felperes kívánsága alapján megfogalmazott perbeli kikötését akként, hogy az nem minősül a Ptk. 205/A. § (1) bekezdése szerinti általános szerződési feltételnek. Az annak minősülő Általános Eladási és Szállítási Feltételek II.3. pontjának rendelkezését pedig érdemben elbírálvá megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az nem tekinthető a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a felperes hátrányára megfogalmazott feltételnek. Az e körben kifejtettekkel kellően megindokolta a Ptk. 228. § (3) bekezdésére és 227. § (2) bekezdésére alapított másodlagos hivatkozások megalapozatlanságát is.

A fellebbezés az elsődleges kereseti kérelem kapcsán nem tartalmazott olyan új tényállítást vagy bizonyítékot, amely az elsőfokú bíróság döntésétől eltérő jogi következtetés levonására adott volna alapot.

A felperes másodlagos, szerződésszegésre, illetve hibás teljesítésre alapított keresetét is megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a szerződésszegés kapcsán az alábbiakra mutat rá a Fővárosi Ítélet tábla.

A Ptk. 277. § (1) bekezdése szerint a szerződéseket tartalmuknak megfelelően a megszabott helyen és időben a megállapított mennyiség, minőség és választék szerint kell teljesíteni.

A Ptk. 207. § (1) bekezdése kimondja, hogy a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a Megrendelésben írt perbeli kikötést a fenti jogszabályoknak megfelelően helyesen értelmezte akként, hogy abban az alperes nem vállalta a számla felperes részére való bemutatását. Azt, hogy az autó „gyári emeléssel került a kereskedő felé leszámlázásra”, az alperesnek a D. Kft. igazolásával kellett igazolnia, nem pedig a számlával. Így a számla bemutatására vonatkozó kötelezettség hiányában annak elmaradása nem minősül szerződésszegésnek.

Nem megalapozott az a fellebbezési hivatkozás sem, hogy a D. Kft. igazolása nem felel meg a kikötésben foglaltaknak. Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a 2007. február 26-i levelében a D. Kft. úgy nyilatkozott, hogy a gyár a D. Kft. felé a kiállított gyári számla alapján érvényesítette mindkét, az igazolásban említett áremelést, így a D. Kft. is ezeket érvényesítette az alperes mint felhatalmazott kereskedés felé.

A másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy ezzel a nyilatkozattal megfelelően igazolást nyert annak ténye, hogy az autó a 2007. modell évben gyári áremeléssel került a kereskedő felé leszámlázásra. Az áremelés mértékét pedig a D. Kft. első levele összecszerűen megjelölve, míg az április 25-i nyilatkozat százalékosan meghatározva megadta a felperes által vásárolt gépjárműre vonatkozóan.

Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az igazolás a Megrendelésben foglalt szerződéses előírásoknak megfelelő tartalmú volt.

A felperes a fellebbezésében a szerződésszegés körében a fentieken túl arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg ítéletében, hogy a Megrendelésben lévő megfogalmazás nem tartalmaz 2007. évi gyártásra utalást, mert a Megrendelésben az szerepel: „várható szállítási idő: 2007. januári gyártás”. A Megrendelés, azaz a szerződés tehát nem a modell év kategóriáját használta, hanem a 2007-es gyártást szabta feltételként.

Megállapította e körben a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ítélete tényállási részében helytállóan rögzítette, hogy a felek a várható szállítási határidő meghatározásánál 2007. januári gyártásra utaltak (2. oldal, indoklás első bekezdése). Ebből is következik, hogy az ítélet 8. oldal negyedik bekezdésében írt az a megállapítás, hogy a megrendelésben lévő megfogalmazás nem tartalmaz 2007. évi gyártásra utalást, annyiban pontosításra szorul, hogy itt az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan a Megrendelés nyomtatvány keresettel támadott rendelkezésére vonatkozóan tette ezt a megállapítást.

A nyomtatvány a „2007. januári gyártás” megjegyzést a várható szállítási határidő rovatban tartalmazza, ahogyan azt a felperes a fellebbezésében előadta.

A felperes az alperes szerződésszegő magatartását hibás teljesítésben jelölte meg. A Ptk. 305. § (1) bekezdése szerint olyan szerződés alapján, amelyben a felek kölcsönös szolgáltatásokkal tartoznak a kötelezett hibásan teljesít, ha a szolgáltatott dolog a teljesítés időpontjában nem felel meg a jogszabályban vagy a szerződésben meghatározott tulajdonságoknak.

A hibás teljesítésnek kettős jogkövetkezménye van: kellékszavatosság és kártérítés. A kellékszavatosság helytállási kötelezettség azért, hogy a teljesítés megfelel a törvényes és a szerződésben kikötött tulajdonságoknak.

A felperes lényegében arra alapította e körben a keresetét és a fellebbezését, hogy a gépjármű nem felelt meg, illetve nem bizonyított, hogy megfelelt-e a szerződésben kikötött azon tulajdonságnak, hogy 2007. januárjában gyártották.

Ezzel szemben a másodfokú bíróság álláspontja az, hogy a gépjárműnek ez nem volt a szerződésben kikötött tulajdonsága. A 2007. évi gyártásra utalás kizárólag a várható szállítási határidő és nem a szolgáltatás meghatározásaként szerepel a szerződésben. Az alperesi teljesítés ezért abban az esetben sem lenne hibás, ha bebizonyosodna, hogy már a 2006-os naptári évben (de a 2007-es modell évben) gyártották azt le. A felperes egyébként sem hivatkozott a gépjármű olyan hiányosságára vagy tulajdonságára, ami a 2006-os modelleken eltérően szerepel a 2007. évben gyártottakhoz képest. Hibás teljesítés hiányában megalapozatlan a kártérítési igény is.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének megfizetésére; annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel állapította meg figyelemmel a pertárgyértékre és az alperesi jogi képviselő másodfokú eljárásban kifejtett munkájára azzal, hogy az ügyvédi munkadíj az általános forgalmi adót tartalmazza.

Budapest, 2009. év február hó 12. napján

Pálinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő